

«ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΥΣ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ.»
-LOS ANGELES TIMES

JAMES Elroy

DISTRICT ATTORNEY,
HOLLYWOOD, CALIFORNIA.

Η ΜΑΥΡΗ ΝΤΑΛΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕ ΝΕΟ ΕΠΙΛΟΓΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Έγραψαν για τη *Μάυρη Ντάλια*

«Ο Ελρόι με καθήλωσε... Έχει καταφέρει να συλλάβει άψογα τη «γλώσσα» της δεκαετίας του '40.»

—*Newsweek*

«Ένα αριστούργημα.»

—*People*

«Ένα σκοτεινό, συναρπαστικό μυθιστόρημα... Ένα σκληρό, αλλά εξαιρετικό βιβλίο.»

—*San Jose Mercury News*

«Πρόζα υψηλής έντασης. Αν τη διαβάσετε φωναχτά, μπορεί να σπάσουν τα γυαλικά σας.»

—Elmore Leonard, συγγραφέας και σεναριογράφος

«Αναμφίβολα ένα αριστούργημα και η καλύτερη δουλειά του Ελρόι μέχρι σήμερα... Με φόντο το πανέμορφο, σκοτεινό, ατμοσφαιρικό Λος Άντζελες της δεκαετίας του '40. Η απόλυτη νουάρ νουβέλα.»

—Jonathan Kellerman, ψυχολόγος και συγγραφέας

«Το πιο σκληρό βιβλίο, για σκληρούς τύπους, που θα διαβάσετε ποτέ! Μεγάλο, φιλόδοξο, με παθιασμένους χαρακτήρες, τεράστιες εμμονές και εξαιρετική αίσθηση της εποχής και της ατμόσφαιράς της... Κάτι περισσότερο από μυστήριο, ένα πραγματικό μυθιστόρημα.»

—William Bayer, συγγραφέας

«Γεμάτο πάθος, βία και ανατροπές... ευφάνταστο και παράξενο.»

—*Los Angeles Times*

«Καθελωτικό νουάρ σκηνικό, στο Χόλιγουντ της δεκαετίας του '40, γεμάτο από άρωμα εποχής και αστυνομικό μυστήριο.»

—*Boston Herald*

«Η Μαύρη Ντάλια σε χτυπά όπως θα σε χτυπούσε το Τσάινα-ταουν αν το είχε σκηνοθετήσει ο Κάριλ Τσέσμαν. Με αυτό, ο Τζέιμς Ελρόι εφορμά στην πρώτη γραμμή της σύγχρονης αμερικανικής μυθιστοριογραφίας –ψυχοπαθολογία τύπου Κραφτ Έμπινγκ απ' τη μια, πριόνι απ' την άλλη.

—Andrew Vachss, νομικός και συγγραφέας

«Ο Τζέιμς Ελρόι πήρε ένα άλυτο έγκλημα, πρόσθεσε στην ιστορία τη δική του σκληρή προοπτική, και τη μετέτρεψε σ' ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα... σ' ένα γοητευτικό ανάγνωσμα, καθώς, όπως φαίνεται, ο Ελρόι είναι αδύνατον να γράψει έστω και μία βαρετή ατάκα.»

—*Hartford Courant*

«Η Μαύρη Ντάλια πληροί το βασικό κριτήριο του καλού βιβλίου μυστηρίου –είναι αδύνατον να το αφήσετε απ' τα χέρια σας... ο Ελρόι είναι αυθεντία μιας εξαιρετικά δύσκολης τέχνης.»

—*San Diego Union-Tribune*

«Ένα σπουδαίο βιβλίο.»

—*Library Journal*

«Εξαιρετική προσοχή στη λεπτομέρεια και ακριβέστατη αίσθηση της εποχής... Ο Ελρόι κατάφερε να καθιερωθεί ως ένας από τους καλύτερους συγγραφείς της νουάρ λογοτεχνίας.»

—*Cleveland Plain Dealer*

«Ένα γρήγορο, σκληρό και απολαυστικό αστυνομικό μυθιστόρημα... Η γραφή του Ελρόι είναι αληθινά μπερτώδης.»

—*Milwaukee Journal*

«Ο Ελρόι συλλαμβάνει το ενδοσκοπικό στυλ, την αργκό, και τον ρατσισμό του μαύρου μυθιστορήματος (roman noir) της δεκαετίας του '40... Σκιαγραφεί τους χαρακτήρες του αξιοθαύμαστα και καταγράφει όλες τις σχοινοτενείς λεπτομέρειες της αστυνομικής έρευνας.»

—*Chicago Sun-Times*

«Ένα καθηλωτικό, ζωνρό, και μερικές φορές δυσάρεστο μυθιστόρημα... Επιπλέον, είναι ωμό, τρομακτικό, σκληρό και αριστοτεχνικά γραμμένο.»

—*San Antonio Express-News*

«Η έβδομη νουβέλα μυστηρίου του Ελρόι και η καλύτερή του... Η υφή της γραφής του –σκοτεινή, ιδιότροπη, τεταμένη– γίνεται σε κάθε νέο του μυθιστόρημα όλο και πιο αυθεντική. Αν θέλετε να κάνετε ένα ταξίδι μετ' επιστροφής στην Κόλαση, αυτό το βιβλίο είναι για σας.»

—*Los Angeles Daily Breeze/News Pilot*

«Η μυθιστορηματική εκδοχή του φιλμ νουάρ.»

—*Christian Science Monitor*

«Ο Ελρόι υλοποιεί αριστοτεχνικά τα αποκαλυπτικά οράματά του και μεταφέρει τις ισχυρές, ηθικές πεποιθήσεις του στον αναγνώστη. Μη χάσετε αυτό το δυνατό και αλησμόνητο μυθιστόρημα.»

—*Rave Reviews*

«Ένα βιβλίο που στοιχειώνει... Ένα βιβλίο για τη βαθιά φιλία, τον συγκρουσιακό έρωτα, και τη μελαγχολική και ανελέητη εμμονή των χαρακτήρων με τη Μαύρη Ντάλια.»

—*Los Angeles Magazine*

Πρόλογος

Δεν τη γνώρισα ποτέ. Υπάρχει για μένα μέσα από τους άλλους και τον τρόπο που τους επηρέασαν τα γεγονότα που σχετίζονται με τον θάνατό της. Γυρίζοντας προς τα πίσω, ψάχνοντας μόνο αποδείξεις, την αναπαρέστησα σαν μικρό λυπημένο κορίτσι και πόρνη, τουλάχιστον εν δυνάμει –κάτι που μπορεί κάλλιστα να κολλάει και σε μένα. Μακάρι να μπορούσα να της είχα δώσει ένα ανώνυμο τέλος, να την είχα υποβιβάσει σε λίγες ξερές λέξεις μιας αναφοράς του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, σ' ένα αντίγραφο με καρμπόν για τον ιατροδικαστή, σε κάποια ακόμα έγγραφα που θα τη συνόδευαν στον ανώνυμο τάφο της. Μόνο που η ίδια δε θα το 'θελε έτσι. Όσο κτηνώδη κι αν ήταν τα γεγονότα, θα ήθελε να γίνουν όλα γνωστά. Κι από τη στιγμή που της οφείλω πολλά και είμαι ο μόνος που ξέρει ολόκληρη την ιστορία, ανέλαβα να γράψω αυτό το χρονικό.

Πριν όμως από την Ντάλια υπήρχε η συνεργασία στην υπηρεσία, και πριν απ' αυτήν ο πόλεμος, οι στρατιωτικοί κανονισμοί και οι ασκήσεις στο Κεντρικό Τμήμα, που μας υπενθύμιζαν ότι οι μπάτσοι ήμασταν κι εμείς στρατιώτες, αν και πολύ λιγότερο δημοφιλείς από εκείνους που πολεμούσαν τους Γερμανούς και τους Γιαπωνέζους. Μετά την καθημερινή βάρδια, οι αστυφύλακες παίρναμε μέρος σε ασκήσεις αεράμυνας, συσκοτίσης και πυρασφάλειας, που μας κρατούσαν σε επιφυλακή στην οδό Λος Άντζελες, ελπίζοντας σε καμιά επιδρομή Μέσερ-σμιτ μπας και αισθανθούμε λιγότερο ηλίθιοι. Οι βάρδιες της μέρας έβγαιναν με αλφαβητική σειρά, και εκεί ήταν που γνώ-

ρισα τον Λι, αμέσως μετά την αποφοίτησή μου από την Ακαδημία τον Αύγουστο του '42.

Τον είχα ήδη ακουστά και είχαμε κι οι δύο την προϊστορία μας στο ρινγκ: ο Λι Μπλάνσαρντ, 43-4-2 στα βαρέα, με τακτικές εμφανίσεις στο Στάδιο Χόλιγουντ Λέτζιον, κι εγώ, ο Μπάκι Μπλάιχερτ, 36-0-0 στα ημιβαρέα, που το περιοδικό *Ring* με είχε κατατάξει κάποτε δέκατο, ίσως γιατί ο Νατ Φλάισερ διασκέδαζε με τον τρόπο που χλεύαζα τους αντιπάλους μου, δείχνοντάς τους τα μεγάλα, πεταχτά μπροστινά δόντια μου. Οι στατιστικές δεν έλεγαν βέβαια όλη την αλήθεια. Ο Μπλάνσαρντ χτυπούσε σκληρά, έτρωγε έξι έδινε μία, ένας κλασικός κυνηγός κεφαλών· εγώ χοροπηδούσα κι ανταπέδιδα αμέσως, χτυπούσα στο συκώτι και κρατούσα πάντα σηκωμένες τις γροθιές μου, επειδή φοβόμουν ότι τα πολλά χτυπήματα στο κεφάλι θα χαλούσαν την εμφάνισή μου, που ήταν ήδη επιβαρυνμένη από τα δόντια μου. Από άποψη στυλ, ο Λι κι εγώ ήμασταν τα δύο αντίθετα και κάθε φορά που οι ώμοι μας ακουμπούσαν ξώφαλτσα στα προσκλητήρια, αναρωτιόμουν: αν παλεύαμε, ποιος από τους δυο μας θα νικούσε;

Σχεδόν για έναν χρόνο μετρούσε ο ένας τον άλλο. Ποτέ δε μιλούσαμε για μποξ ή για υπηρεσιακά θέματα και περιορίζαμε τις ολιγόλογες συζητήσεις μας στον καιρό. Σωματικά ήμασταν όσο διαφορετικοί μπορούν να είναι δύο μεγαλόσωμοι άντρες: ο Μπλάνσαρντ ήταν ξανθός και ροδαλός, στο 1,83, με τεράστιο στέρνο και ώμους, στραβά νανοειδή πόδια και τα πρώτα σημάρδια σκληρού, πεταχτού στομαχιού· εγώ ήμουν χλωμός, σκουρομάλλης, στο 1,91, αδύνατος και νευρώδης. Ποιος θα νικούσε;

Στο τέλος παράτησα τις προβλέψεις. Άλλοι όμως μπάτσοι έδωσαν συνέχεια στο θέμα και, τον πρώτο χρόνο στο Κεντρικό, άκουσα δεκάδες απόψεις: ο Μπλάνσαρντ θα κέρδιζε με νοκ άουτ από τους πρώτους γύρους· ο Μπλάιχερτ στα σημεία· ο Μπλάνσαρντ με διακοπή υπέρ του –όλες οι εκδοχές, εκτός από νίκη με νοκ άουτ του Μπλάιχερτ.

Όταν δεν με έβλεπαν, άκουγα να ψιθυρίζουν ιστορίες από τη ζωή μας εκτός ρινγκ: Ο Λι, με το που ήρθε σχεδόν στο Σώμα, πήρε προαγωγή παίζοντας σε ιδιωτικούς αγώνες για ανώτερους αξιωματικούς, και τους πολιτικούς φίλους τους, και λύνοντας την υπόθεση της ληστείας της τράπεζας Boulevard-Citizens το '39. Ερωτεύτηκε και σπίτωσε μία από τις φιλενάδες των ληστών –*παραβιάζοντας τους κανονισμούς της υπηρεσίας σε θέματα συγκατοίκησης*– δυναμιτίζοντας τη βέβαιη μετάθεσή του στο Γραφείο των Ντετέκτιβ. Η γυναίκα αυτή τον παρακάλεσε να παρατήρει το μποξ. Οι φήμες για τον Μπλάνσαρντ κέντριζαν την περιέργειά μου κι αναρωτιόμουν πόσο αληθινές ήταν. Τα κομμάτια της δικής μου ιστορίας έμοιαζαν με γροθιές στο στομάχι, γιατί ήταν εκατό τοις εκατό ακριβή: Ο Ντουάιτ Μπλάιχερτ μπήκε στο Σώμα για να ξεφύγει από σκληρότερες συνθήκες, απειλήθηκε με αποβολή από την Ακαδημία όταν αποκαλύφθηκε ότι ο πατέρας του ήταν μέλος του Αμερικανο-Γερμανικού Συνδέσμου και πιάστηκε να καταδώσει στο Άλλοδαπών τους Γιαπωνέζους φίλους του, με τους οποίους είχε μεγαλώσει, για να εξασφαλίσει τον διορισμό του στο Σώμα. Δεν του ζητήθηκε να παίξει σε ιδιωτικούς αγώνες, γιατί δεν ήταν μποξέρ του νοκ άουτ.

Μπλάνσαρντ και Μπλάιχερτ: ο ήρωας και ο καταδότης.

Η θύμηση του Σαμ Μουρακάμι και του Χιντέο Ασίντα με χειροπέδες καθ' οδόν προς το Μανζανάρ έκανε εύκολη την απλουστευτική σύγκριση –στην αρχή. Μετά μπήκαμε στη φωτιά πλάι πλάι κι οι αρχικές μου αντιλήψεις για τον Λι –και τον εαυτό μου– κατέρρευσαν.

Ήταν αρχές Ιουνίου του '43. Μία βδομάδα νωρίτερα κάτι ναύτες είχαν πλακωθεί στην Αποβάθρα Λικ στη Βένις με Μεξικανούς λιμοκοντόρους, που φορούσαν μακριά σακάκια και φαρδιά παντελόνια. Φήμες έλεγαν ότι ένας άντρας του πολεμικού ναυτικού έχασε το μάτι του. Ξέσπασαν γενικευμένες συμπλοκές: το προσωπικό της ναυτικής βάσης του Σαβές Ραβίν

εναντίον των πατσούκο¹ στο Αλπίν και το Πάλο Βέρντε. Έγινε γνωστό από τις εφημερίδες ότι οι λιμοκοντόροι εκτός από τις λεπίδες τους είχαν και ναζιστικά εμβλήματα, και εκατοντάδες ένστολοι στρατιώτες, ναύτες και πεζοναύτες κατέβηκαν στο κέντρο του Λος Άντζελες, οπλισμένοι με κλομπ και μπαστούνια του μπέιζ μπολ. Ένας αντίστοιχος αριθμός πατσούκο με ανάλογο οπλισμό υποτίθεται ότι συγκεντρωνόταν στο ζυθοποιείο της Brew 102, στο Μπόιλ Χάιτς. Κλήθηκαν όλοι οι αστυφύλακες του Κεντρικού και τους έδωσαν κράνη του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου και μεγάλα κλομπ, τα γνωστά «ρόπαλα για νέγρους».

Κατά το σούρουπο μας μετέφεραν στο πεδίο της μάχης με στρατιωτικά φορτηγά, με μία και μόνη διαταγή: να αποκαταστήσουμε την τάξη. Στο τμήμα μάς είχαν πάρει τα υπηρεσιακά μας περίστροφα· οι γαλονάδες δεν ήθελαν να πέσουν τα 38άρια μας στα χέρια των κουστουμαρισμένων Μεξικανών γκάνγκστερ. Όταν πήδησα από το φορτηγό στη γωνία Έβεργκριν και Γουόμπας κρατώντας μια μαγκούρα του ενάμισι κιλού με μια λαβή καλυμμένη με ταινία, ήμουν δέκα φορές πιο τρομαγμένος απ' ό,τι όταν ανέβαινα στο ρινγκ –και όχι απλώς επειδή με κύκλωνε το χάος.

Ήμουν τρομοκρατημένος επειδή οι καλοί ήταν στην ουσία οι κακοί.

Ναύτες κλοτσούσαν παράθυρα σε όλη την Έβεργκριν, ενώ πεζοναύτες στα μπλε έσπαγαν συστηματικά τα φώτα του δρόμου, καθώς η συσκότιση ευνοούσε τη δράση τους. Αποφεύγοντας τον διυπηρεσιακό ανταγωνισμό, στρατιώτες και πεζοναύτες αναποδογύριζαν αμάξια παρκαρισμένα έξω από ένα καπηλειό, ενώ νεαροί ναύτες με φανελάκια και φαρδιά πα-

¹ Σ.τ.Ε.: Μεξικανικής καταγωγής κάτοικοι της Καλιφόρνιας, που τη δεκαετία του '40 ντύνονταν με συγκεκριμένο τρόπο, με μακριά σακάκια και φαρδιά παντελόνια με στενά ρεβέρ, άκουγαν τζαζ και μάμπο, μιλούσαν την αργκοτική διάλεκτο κάλο και ζούσαν εκκεντρικά.

ντελόνια είχαν ξεμοναχιάσει μερικούς λιμοκοντόρους και τους άλλαζαν τα φώτα στο ξύλο στο πεζοδρόμιο. Στο φόντο διέκρινα ομάδες συναδέλφων να τα λένε με τους κόπανους της Ακτοφυλακής και με τη Στρατιωτική Αστυνομία.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί μουνδιασμένος και αναποφάσιτος. Τελικά κοίταξα από τη Γουόμπας προς την 1η οδό, και είδα σπιτάκια, δέντρα και καθόλου πατσούκο, μπάτσους ή αιμοχαρείς στρατιώτες. Πριν το καλοσκεφτώ, άρχισα να τρέχω προς τα εκεί με όλη μου τη δύναμη. Θα συνέχιζα να τρέχω μέχρι τελικής πτώσεως, αν δε με σταματούσε απότομα ένα τσιριχτό γέλιο από μια μπροστινή βεράντα.

Πλησίασα. «Είσαι το δεύτερο μπατσόνι που κόβει λάσπη απ' το γλέντι», ακούστηκε μια τσιριχτή φωνή. «Δε σε κατηγορώ. Κομμάτι δύσκολο ν' αποφασίσεις σε ποιον πρέπει να περάσεις χειροπέδες, έτσι;»

Ανέβηκα στη βεράντα και κοίταξα τον γέρο. «Το ραδιόφωνο λέει ότι οι ταξιτζήδες πηγαίνουν στη USO² στο Χόλιγουντ και κατεβάζουν εδώ ναύτες. Το ράδιο KFI του Λος Άντζελες το χαρακτηρίζει επίθεση του ναυτικού και παίζει ανά μία ώρα, στις και μισή, το *Anchors aweigh*. Είδα και μερικούς πεζοναύτες πιο πέρα. Λες να 'ναι αυτό που αποκαλούν αμφίβια επιχείρηση;»

«Δεν ξέρω τι είναι, αλλά γυρίζω πίσω.»

«Δεν είσαι ο μόνος, ξέρεις, που έκοψε λάσπη. Κι ένας άλλος νταγλαράς πέρασε από δω τρέχοντας.»

Ο παππούλης είχε αρχίσει να μοιάζει με πονηρή εκδοχή του πατέρα μου.

«Υπάρχουν μερικοί πατσούκο που πρέπει να επανέλθουν στην τάξη.»

«Τόσο εύκολο σου φαίνεται, παλικάρι μου;»

«Δεν είναι εύκολο, αλλά θα γίνει.»

² Σ.Τ.Ε.: Οργανισμός για τις Ένοπλες Δυνάμεις (United Service Organization, USO). Μη κερδοσκοπικός οργανισμός που προσφέρει ψυχαγωγικά προγράμματα στις ένοπλες δυνάμεις των ΗΠΑ.

Ο γέρος χασκογέλασε ενθουσιασμένος. Κατέβηκα από τη βεράντα και επέστρεψα στο καθήκον, χτυπώντας το ρόπαλο στον μηρό μου. Όλα τα φώτα του δρόμου είχαν σβήσει και ήταν σχεδόν αδύνατον να διακρίνεις τους στρατιώτες από τους λιμοκοντόρους. Βγαίνοντας έτσι από το δίλημμα, ετοιμάστηκα για επίθεση. Τότε άκουσα από πίσω μου «Μπλάιχερτ!» και κατάλαβα ποιος ήταν ο δεύτερος που την είχε κάνει κατά κει.

Έτρεξα πίσω. Εκεί βρισκόταν ο Λι Μπλάνσαρντ. «Καλός ο Νότος, αλλά δεν είναι η μεγάλη λευκή ελπίδα μας», έλεγε ενώ ήταν αντιμέτωπος με τρεις πεζοναύτες ντυμένους στα μπλε κι έναν πατσούκο με κουστουμιά. Τους είχε στριμώξει στο δρομάκι της αυλής ενός ετοιμόρροπου μπαγκαλόου και τους κρατούσε σε απόσταση με το ρόπαλό του. Οι πεζοναύτες προσπαθούσαν να τον φτάσουν με τις γροθιές τους, αλλά αστοχούσαν καθώς ο Μπλάνσαρντ έκανε πλάγια, πίσω και μπρος με μικρά βηματάκια. Ο πατσούκο χάιδευε τα φυλαχτά που είχε περασμένα στον λαιμό του· έμοιαζε να τα 'χει χαμένα.

«Μπλάιχερτ, κώδικας τρία!»

Όρμησα κραδαίνοντας το ρόπαλο και χτυπώντας γυαλιστερά μπρούτζινα σιρίτια και επωμίδες. Δέχτηκα αδέξια χτυπήματα από κλομπ στα χέρια και τους ώμους και προχώρησα καταπάνω στους πεζοναύτες για να μην έχουν χώρο να κραδαίνουν τα όπλα τους. Ήταν σαν να βρίσκεσαι στο ρινγκ σε συμπλοκή σώμα με σώμα με ένα χταπόδι, δίχως διαιτητή και καμπανάκι· ενστικτωδώς παράτησα το ρόπαλο, κατέβασα το κεφάλι και άρχισα να ρίχνω γροθιές στα σώματά τους, νιώθοντας τις μαλακές καμπαρντίνες τους. «Μπλάιχερτ, κάνε πίσω!»

Υπάκουσα· ο Λι Μπλάνσαρντ πλησίασε κρατώντας το ρόπαλο ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Οι πεζοναύτες πάγωσαν· το ρόπαλο κατέβηκε με δύναμη στους ώμους: μία, δύο, τρεις φορές. Όταν το τρίο μετατράπηκε σε στοίβα από μπλε ρούχα, ο Μπλάνσαρντ είπε «Άντε στο διάολο, κοπρίτες» και στράφηκε στον πατσούκο: «Γεια, Τόμας.»

Κούνησα δυνατά το κεφάλι μου δεξιά και αριστερά και τε-
ντώθηκα. Τα χέρια και η πλάτη μου πονούσαν' οι κλειδώσεις
του δεξιού χεριού μου έτρεμαν. Την ώρα που ο Μπλάνσαρντ
περνούσε χειροπέδες στον λιμοκοντόρο, το μόνο που βρήκα να
πω ήταν: «Γιατί όλη αυτή η φασαρία;»

Ο Μπλάνσαρντ χαμογέλασε. «Συγγνώμη για τους κακούς
μου τρόπους. Συνάδελφε Μπάκι Μπλάιχερτ, σου παρουσιάζω
τον Σενιόρ Τόμας Ντος Σάντος, καταζητούμενο για ανθρωπο-
κτονία δεύτερου βαθμού. Ο Τόμας άρπαξε την τσάντα μιας κυ-
ρούλας, γωνία 6ης οδού και Αλβαράντο, που σωριάστηκε χάμω
από καρδιακή προσβολή και τα κακάρωσε' ο Τόμας πέταξε την
τσάντα και το 'βαλε στα πόδια. Άφησε κάτι πεντακάθαρα δα-
κτυλικά αποτυπώματα, ενώ επιπλέον βρέθηκαν και αυτόπτες
μάρτυρες.» Ο Μπλάνσαρντ σκούνηξε τον Τόμας. «Habla
Ingles, Tomas?»

Ο Ντος Σάντος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και ο
Μπλάνσαρντ το δικό του με ύφος θλιμμένο. «Είναι ήδη νεκρός.
Οι ανθρωποκτονίες δεύτερου βαθμού σημαίνουν, για τους Σπα-
νιόλους, θάλαμο αερίων. Ο πονηράκις από δω έχει έξι βδομά-
δες ζωής μέχρι το Μεγάλο Αντίο.»

Άκουσα πυροβολισμούς από την πλευρά της Έβεργκριν και
της Γουόμπας. Σηκώθηκα στις μύτες των παπουτσιών μου και
είδα λάμπεις σε μια σειρά από σπασμένα παράθυρα' οι σφαί-
ρες άφηναν μπλε και λευκές τουλούπες όταν χτυπούσαν στα
σύρματα των τραμ και τις τηλεφωνικές γραμμές. Κοίταξα σαρ-
καστικά τους πεζοναύτες, κι ένας απ' αυτούς σήκωσε το χέρι
και μου έκανε κωλοδάχτυλο. «Ελπίζω να μην κράτησαν τον
αριθμό σου εκείνοι οι τύποι», είπα.

«Δε μας γαμάνε, λέω εγώ.»

Έδειξα μια συστάδα από φοίνικες που είχε γίνει πυροτέ-
χνημα. «Δε θα καταφέρουμε να τον γράψουμε στο δελτίο συμ-
βάντων του τμήματος σήμερα. Έτρεξες εδώ για να τους ξετρυ-
πώσεις; Νόμισες...»

Ο Μπλάνσαρντ με διέκοψε κάνοντας ότι με χτυπά στ' αστεία –το ρόπαλο σταμάτησε ακριβώς μπροστά από το σήμα μου. «Έτρεξα εδώ κάτω γιατί ήξερα ότι δεν μπορούσα να κάνω απολύτως τίποτα για να επαναφέρω την τάξη, και αν τριγυρνούσα άσκοπα ίσως να έτρωγα το κεφάλι μου. Δεν πρέπει να σου φαίνεται και πολύ ξένη η σκέψη.»

Γέλασα. «Καθόλου. Τότε...»

«Τότε είδα τους κοπρίτες να κυνηγάνε τον πονηράκια, που μου φάνηκε ότι έμοιαζε με τον καταζητούμενο του εντάλματος τέσσερα έντεκα κάθετος σαράντα τρία. Με στρίμωξαν εδώ· κι όταν σε είδα να πηγαίνεις να φας το κεφάλι σου, σκέφτηκα πως αν είναι να το φας ας το κάνεις για κάποιον ουσιαστικό λόγο. Λογικό;»

«Λογικό.»

Δύο από τους πεζοναύτες είχαν καταφέρει να σταθούν στα πόδια τους και βοηθούσαν τον τρίτο. Όταν κίνησαν προς το πεζοδρόμιο, ο Τόμας Ντος Σάντος τράβηξε μια δυνατή κλοτσιά με το δεξί του στον μεγαλύτερο από τους τρεις πισινούς. Ο Χοντρός που έφαγε την κλοτσιά γύρισε απειλητικά προς τον δράστη· μπήκα στη μέση. Τερματίζοντας τη δράση τους στο Ανατολικό Λος Άντζελες, οι τρεις πεζοναύτες βγήκαν παραπατώντας στον δρόμο, με τους πυροβολισμούς και τους φλεγόμενους φοίνικες. Ο Μπλάνσαρντ ανακάτεψε τα μαλλιά του Ντος Σάντος. «Μικρέ μου, είσαι νεκρός. Έλα, Μπλάιχερτ, πάμε κάπου να τον καθίσουμε.»

Μερικά τετράγωνα πιο κάτω βρήκαμε ένα σπίτι με ένα πάκο εφημερίδες στην αυλή του και μπήκαμε μέσα. Υπήρχαν δύο μπουκάλες Κάτι Σάρκ στο ντουλάπι της κουζίνας, και ο Μπλάνσαρντ έβγαλε τις χειροπέδες του Ντος Σάντος από τους καρπούς και τις έβαλε στους αστραγάλους του για να μπορεί να πιει. Μέχρι να φτιάξω σάντουιτς και ποτά, ο πατσούκο είχε κατεβάσει τη μισή μπουκάλια και τραγουδούσε το *Cielito Lindo*

και μια μεξικανική εκδοχή του *Chattanooga Choo Choo*. Μία ώρα αργότερα η μπουκάλα είχε αδειάσει και ο Τόμας είχε ξεραθεί. Τον μετέφερα στον καναπέ κι έριξα πάνω του ένα πάπλωμα. Ο Μπλάνσαρντ είπε: «Είναι η ένατη σύλληψη που κάνω για κακούργημα μέσα στο 1943. Σε έξι μήνες θα ρουφάει αέριο κι εγώ σε τρία χρόνια θα δουλεύω στο Τμήμα Προσαγωγών του Βορειοανατολικού ή του Κεντρικού Τομέα.»

Η βεβαιότητά του με φούρκισε. «Ανοησίες. Είσαι πολύ νέος, δεν είσαι καν αρχιφύλακας, συζείς με γυναίκα, αφότου σταμάτησες τους ιδιωτικούς αγώνες δεν έχεις την εύνοια των γαλονάδων, και ακόμα δεν έχεις βγει περιπολία με πολιτικά...»

Σταμάτησα καθώς χαμογέλασε ειρωνικά, και πήγαμε στο παράθυρο του σαλονιού να κοιτάξουμε έξω. «Φωτιές στη Μίσιγκαν και τη Σότο. Ωραία.»

«Ωραία;»

«Ναι, ωραία. Ξέρεις πολλά για μένα, Μπλάιχερτ.»

«Σε κουβεντιάζουν.»

«Κι εσένα.»

«Τι λένε για μένα;»

«Ότι ο γέρος σου σαλιάριζε με τους ναζί. Ότι κάρφωσες τον καλύτερο φίλο σου στους ομοσπονδιακούς για να μπεις στην υπηρεσία. Ότι παραφούσκωσες τα αγωνιστικά σου κατορθώματα στα μεσαία βάρη.»

Οι λέξεις έμοιαζαν με απαγγελία κατηγορίας. «Αυτά;»

Γύρισε για να με βλέπει. «Όχι. Λένε ότι ποτέ δεν κυνηγάς γκόμενες και ότι πιστεύεις πως μπορείς να με πάρεις.»

Δέχτηκα την πρόκληση. «Όλα αυτά είναι αλήθεια.»

«Ναι; Το ίδιο κι αυτά που άκουσες για μένα. Εκτός από το ότι είμαι υποψήφιος για αρχιφύλακας. Μετατίθεμαι στο Ηθών του Χάιλαντ Παρκ τον Αύγουστο κι εκεί είναι ένας Εβραίος αντιστασιακός που του τρέχουν τα σάλια για μποξ· μου υποσχέθηκε την επόμενη θέση που θα προκύψει στο Τμήμα Προσαγωγών.»

«Εντυπωσιακό.»

«Αλήθεια; Θες ν' ακούσεις κάτι ακόμα πιο εντυπωσιακό;»

«Για να δούμε.»

«Τα πρώτα είκοσι νοκ άουτ μου ήταν με άχρηστους που είχε διαλέξει ο προπονητής μου. Η φιλενάδα μου, που σε είδε ν' αγωνίζεσαι στο Ολίμπικ, μου είπε ότι αν έφτιαχνες τα δόντια σου θα γινόσουν όμορφος, και επίσης ότι ίσως να *μπορείς* να με νικήσεις.»

Δεν ήμουν σε θέση να πω αν ο άνθρωπος την έψαχνε για καβγά, αν γύρευε φίλο, αν με δοκίμαζε, με χλεύαζε ή προσπαθούσε να ψαρέψει πληροφορίες. Του έδειξα τον Τόμας Ντος Σάντος, που είχε ξεραθεί από το ποτό. «Τι θα γίνει με τον χοσέ;»

«Θα τον πάμε στο τμήμα το πρωί.»

«Εσύ θα τον πας.»

«Η σύλληψη έγινε από κοινού.»

«Ευχαριστώ, όχι.»

«Εντάξει, συνεργάτη.»

«Δεν είμαι συνεργάτης σου.»

«Μπορεί να γίνεις κάποια μέρα.»

«Μπορεί και ποτέ, Μπλάνσαρντ. Ίσως εσύ να υπηρετήσεις στο Προσαγωγών και να εξυπηρετείς απατεώνες δικηγόρους του κέντρου του Λος Άντζελες κι εγώ να βγω στα είκοσι χρόνια στη σύνταξη και να βρω πιο ελαφριά δουλειά αλλού.»

«Θα μπορούσες να πας στους ομοσπονδιακούς. Ξέρω ότι έχεις φίλους εκεί, στο Αλλοδαπών.»

«Αυτό το συγκεκριμένο δε θέλω να μου το κοπανάς.»

Ο Μπλάνσαρντ κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρο. «Ωραία θέα. Κάνει για καρτ ποστάλ. “Αγαπημένη μου μαμά, μακάρι να ήσουν εδώ στις γραφικές ρατσιστικές ταραχές του Ανατολικού Λος Άντζελες.”»

Ο Τόμας Ντος Σάντος στριφογύρισε μουνιζώντας: «Ι-νές; Ινές; Κε; Ινές;» Ο Μπλάνσαρντ άνοιξε ένα ντουλάπι, βρήκε ένα παλιό μάλλινο παλτό και το έριξε κι αυτό πάνω στον Τό-

μας. Η πρόσθετη ζέστη τον ηρέμησε· το μουρμουρητό σταμάτησε. «Σερσέ λα φαμ», είπε ο Μπλάνσαρντ, «έτσι, Μπάκι;»

«Τι;»

«Αναζήτησε τη γυναίκα. Ακόμα και φέσι, ο γερο-Τόμας δεν ξεχνά την Ινές. Στοιχηματίζω 10 προς 1 πως, όταν θα μπαίνει στον θάλαμο αερίων, η Ινές θα είναι εκεί απ' έξω μαζί του.»

«Μπορεί να ζητήσει χάρη. Να φάει ισόβια με δυνατότητα απονομής χάρης στα δεκαπέντε χρόνια και να βγει στα είκοσι.»

«Όχι, είναι νεκρός. Σερσέ λα φαμ, Μπάκι. Να το θυμάσαι αυτό.»

Έψαξα το σπίτι για να βρω μέρος να κοιμηθώ και κατέληξα στο υπνοδωμάτιο του ισογείου, σ' ένα κρεβάτι ανώμαλο και πολύ κοντό για να βολέψω τα πόδια μου. Άκουγα ξαπλωμένος απόμακρες σειρήνες και πυροβολισμούς. Τελικά αποκοιμήθηκα και ονειρεύτηκα τις δικές μου, λίγες και απόμακρες γυναίκες.

Το πρωί οι ταραχές είχαν καταλαγιάσει· ο ουρανός είχε καπνούς και οι δρόμοι ήταν γεμάτοι σπασμένα μπουκάλια αλκοόλ και παρατημένα κλομπ και ραβδιά του μπέιζ μπολ. Ο Μπλάνσαρντ τηλεφώνησε στο τμήμα του Χόλενμπεκ για περιπολικό ώστε να μεταφέρει τον ένατο καταζητούμενο που έπιασε το 1943 στις εισαγγελικές φυλακές· ο Τόμας έκλαιγε όταν τον πήραν από εμάς. Ο Μπλάνσαρντ κι εγώ δώσαμε τα χέρια στο πεζοδρόμιο και τραβήξαμε τον δρόμο μας, αυτός για να γράψει την αναφορά του στο Ανακριτικό Γραφείο της Εισαγγελίας για τη σύλληψη του τσαντάκια κι εγώ στο Κεντρικό Αστυνομικό Τμήμα για άλλη μία βάρδια.

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Λος Άντζελες απαγόρευσε τα κουστούμια με τα μακριά σακάκια και τα φαρδιά παντελόνια, και ο Μπλάνσαρντ κι εγώ συνεχίσαμε την ευγενική κουβεντούλα στο προσκλητήριο. Όλα όσα είχε δηλώσει, με τέτοια προκλητική βεβαιότητα, εκείνο το βράδυ στο άδειο σπίτι βγήκαν αργότερα αληθινά.

Προήχθη σε αρχιφύλακα και αρχές Αυγούστου μετατάχθηκε στο Ηθών του Χάιλαντ Παρκ· ο Τόμας Ντος Σάντος θανατώθηκε σε θάλαμο αερίων μία βδομάδα αργότερα. Είχαν περάσει τρία χρόνια, κι εγώ συνέχιζα να έχω υπηρεσίες σε περιπολικό του Κεντρικού Τμήματος. Ένα πρωί κοίταξα τη λίστα προαγωγών και στην κορυφή της είδα: Μπλάνσαρντ, Λίλαντ, Αρχιφύλακας· από το Τμήμα Ηθών του Χάιλαντ Παρκ στο Κεντρικό Τμήμα Προσαγωγών· σε ισχύ από 15/9/46.

Και φυσικά γίναμε συνεργάτες. Αναλογιζόμενος το παρελθόν του, ξέρω ότι ο άνθρωπος δεν ήταν προφήτης· απλώς εργάστηκε για να εξασφαλίσει το μέλλον του, την ώρα που κουτσά στραβά φρόντιζα κι εγώ το δικό μου. Εκείνο το «Σερσέ λα φαμ» που είπε με την άχρωμη φωνή του με στοιχειώνει ακόμα. Γιατί η συνεργασία μας δεν ήταν παρά μια αδέξια πορεία προς την Ντάλια, που στο τέλος κατέκτησε και τους δυο μας ολοκληρωτικά.

1

Φωτιά και Πάγος

Κεφάλαιο ένα

Η συνεργασία μας άρχισε χωρίς να το γνωρίζω· το έμαθα τυχαία όταν έγινε ξανά ντόρος περί μονομαχίας Μπλάνσαρντ-Μπλάιχερτ.

Επέστρεφα από μια κουραστική μέρα στο Μπάνκερ Χιλ, όπου είχα στήσει καρτέρι στους παραβάτες του ορίου ταχύτητας. Το μπλοκάκι με τις κλήσεις είχε γεμίσει και το μυαλό μου είχε γίνει κουρκούτι ύστερα από οκτώ ώρες παρακολούθησης των αυτοκινήτων στη διασταύρωση της 2ης οδού με την Μπόντρι. Μπαίνοντας στην αίθουσα συγκεντρώσεων του Κεντρικού, γεμάτη αστυφύλακες που περίμεναν το βραδινό δελτίο εγκλημάτων, έπιασα στο τσακ τα λόγια του Τζόνι Φόγκελ: «Έχουν να παλέψουν χρόνια, και στο μεταξύ ο Χόραλ απαγόρευσε τους ιδιωτικούς αγώνες, οπότε το βλέπω χλωμό. Ο μπαμπάς μου είναι κολλητός με τον Εβραίο· λέει ότι θα προσπαθούσε να φέρει ακόμα και τον Τζο Λούις, αν ήταν λευκός.»

Ο Τομ Τζόσλιν μου έριξε μια αγκωνιά. «Για σένα μιλάνε, Μπλάιχερτ.»

Γύρισα και κοίταξα τον Φόγκελ που συζητούσε λίγα μέτρα πιο πέρα με έναν άλλο μπάτσο. «Έλα, ρίχ' τα, Τόμι.»

Ο Τζόσλιν χαμογέλασε. «Ξέρεις τον Λι Μπλάνσαρντ;»

«Ο Πάπας ξέρει τον Χριστό;»

«Χα! Δουλεύει στο Κεντρικό Τμήμα Προσαγωγών.»

«Πες μου κάτι που να μην το ξέρω.»

«Για άκουσε αυτό. Ο συνεργάτης τού Μπλάνσαρντ κλείνει εικοσαετία. Κανείς δεν πίστευε ότι θα έφευγε, αλλά θα το κάνει. Αφεντικό στο Προσαγωγών είναι αυτός ο αντεισαγγελέας του Κακουργιοδικείου, ο Έλις Λόου. Αυτός διόρισε τον Μπλάν-

σαρντ και τώρα ψάχνει για κάποιον ξύπνιο ν' αντικαταστήσει τον συνεργάτη του. Λέγεται ότι του αρέσουν οι μποξέρ και θέλει εσένα. Ο γέρος του Φόγκελ δουλεύει στο Γραφείο των Ντετέκτιβ. Συνδέεται με τον Λόου και προωθεί τον γιο του για τη θέση αυτή. Αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω ότι έχει κανείς απ' τους δυο σας τα προσόντα. Εγώ, αντίθετα...»

Το νέο με τσίγκλισε, αλλά πέταξα ένα αστείο για να δείξω στον Τζόσλιν ότι δεν ενδιαφέρομαι. «Η θέση δεν είναι για τα δόντια σου.»

Όμως ενδιαφερόμουν.

Εκείνο το βράδυ κάθισα στα σκαλιά έξω από το διαμέρισμά μου και κοίταξα στο γκαράζ, όπου είχα τον μεγάλο και τον μικρό μου σάκο του μποξ, τα ντοσιέ με τα αποκόμματα του Τύπου, προγράμματα αγώνων και φωτογραφίες. Σκέφτηκα ότι ήμουν καλός, αλλά όχι και τέλειος· ότι κρατούσα το βάρος μου χαμηλά, όταν θα μπορούσα να έβαζα πέντε έξι επιπλέον κιλά και να αγωνιζόμουν στα βαρέα, αντί να αγωνίζομαι στα μεσαία βάρη με Μεξικανούς παραγεμισμένους τορτίγιες στο Ιγκλ Ροκ Λέτζιον Χολ, όπου πήγαινε ο γέρος μου για τις συνεδριάσεις του Αμερικανο-Γερμανικού Συνδέσμου. Τα ημιβαρέα ήταν μια περίεργη κατηγορία και στην αρχή νόμιζα ότι ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μου. Στα 79 κιλά μπορούσα να χοροπηδάω όλο το βράδυ στα ακροδάχτυλά μου, να ρίχνω κροσέ με ακρίβεια από μακριά, και μόνο μπουλντόζα ήταν σε θέση να αντιμετωπίσει το αριστερό ντιρέκτ μου.

Δεν υπήρχαν όμως μπουλντόζες στα ημιβαρέα, γιατί κάθε πεινασμένος μποξέρ στα 79 κιλά το 'ριχνε στις πατάτες για να περάσει στα βαρέα, ακόμα κι αν θυσίαζε τη μισή ταχύτητα και τη δύναμη της γροθιάς του. Τα ημιβαρέα ήταν ασφαλή. Τα ημιβαρέα σήμαιναν πενήντα δολάρια χωρίς τραυματισμό. Σήμαιναν ρεπορτάζ στους *Times* από τον Μπρέιβεν Ντάιερ, θαυ-

μασμό από τον γέρο και τους αντισημίτες κολλητούς του, ότι θα γινόμουν μεγάλο όνομα αρκεί να μην έφευγα από το Γκλέι-σελ Παρκ και το Λίνκολν Χάιτς. Θα προχωρούσα με το φυσικό μου βάρος –χωρίς να πρέπει να δοκιμάζω τα όριά μου.

Τότε εμφανίστηκε ο Ρόνι Κορντέρο.

Ήταν ένας Μεξικανός στα μεσαία βάρη από το Ελ Μόντε, γρήγορος, με γερό νοκ άουτ και στα δύο χέρια και άμυνα τύπου κάβουρα, με σηκωμένες γροθιές και αγκώνες κολλημένους στα πλευρά για να αποκρούει τα χαμηλά χτυπήματα. Μόλις δεκαεννέα ετών, αλλά είχε τεράστια κόκαλα για το βάρος του και, σωματικά, το δυναμικό ώστε να ανέβει δύο κατηγορίες και να βρεθεί στα βαρέα και τα πολλά χρήματα. Έδωσε μια σειρά από αγώνες δεκατεσσάρων γύρων στο Ολίμπικ και σάρωσε όλους τους κορυφαίους μποξέρ του Λος Άντζελες στα μεσαία βάρη. Κερδίζοντας βάρος και ανυπομονώντας να αντιμετωπίσει καλύτερους αντιπάλους, ο Κορντέρο με προκάλεσε ανοιχτά σε αγώνα μέσα από τις αθλητικές σελίδες της *Herald*.

Ήξερα ότι θα με έτρωγε ζωντανό. Ήξερα ότι αν έχανα από έναν Μεξικανό, θα κατέστρεφα την καλή μου εικόνα. Ήξερα ότι ανφυγομαχούσα θα ήταν εις βάρος μου, αλλά αν τον αντιμετώπιζα θα με έσβηνε. Άρχισα να ψάχνω μέρος να πάω να κρυφτώ. Ο στρατός ξηράς, το ναυτικό και οι πεζοναύτες φαινόταν καλή περίπτωση· τότε βομβαρδίστηκε το Περγλ Χάρμπορ και η επιλογή αυτή φαινόταν ακόμα καλύτερη. Τότε όμως έπαθε εγκεφαλικό ο γέρος μου, έχασε τη δουλειά και τη σύνταξή του κι άρχισε να τρώει παιδικές τροφές με καλαμάκι. Πήρα αναβολή και μπήκα στην Αστυνομία του Λος Άντζελες.

Ήξερα πού θα με οδηγούσαν οι σκέψεις μου. Οι κόπανοι του FBI με ρωτούσαν αν θεωρούσα τον εαυτό μου Γερμανό ή Αμερικανό, και μου ζητούσαν να τους βοηθήσω για να αποδείξω τον πατριωτισμό μου. Απέφυγα να δω νοερά τη συνέχεια, συγκεντρώνοντας την προσοχή μου στη γάτα της σπιτονοικοκυ-

ράς που κυνηγούσε μια κίσσα στη σκεπή του γκαράζ. Όταν την άρπαξε στα νύχια της, παραδέχτηκα ότι θα ήθελα πολύ να έβγαινε αληθινή η φήμη που μου μετέφερε ο Τζόνι Φόγκελ.

Το Τμήμα Προσαγωγών ήταν το όνειρο κάθε μπάτσου. Σήμαινε περιπολίες με πολιτικά δίχως σακάκι και γραβάτα, βόλτες με την αμαξάρα σου και πληρωμένα έξοδα κινήσεως. Κυνηγούσες τους πραγματικά κακούς και όχι τους μεθύστακες και τους επιδειξιές έξω από το Κέντρο Απόρων. Σήμαινε δουλειά στο Γραφείο της Εισαγγελίας όντας με το ένα πόδι στο Γραφείο των Ντετέκτιβ, και δείπνο μέχρι αργά με τον δήμαρχο Μπόουρον, που όταν γινόταν διαχυτικός ήθελε να ακούει ιστορίες με δράση.

Όσο το σκεφτόμουν τόσο με πονούσε. Κατέβηκα στο γκαράζ κι άρχισα να βαράω τον μικρό σάκο, μέχρι που τα χέρια μου πιάστηκαν.

Τις επόμενες βδομάδες συνέχισα τις περιπολίες στα βόρεια σύνορα της περιοχής μας. Έβαζα στο νόημα της δουλειάς έναν πολυλογά καινούριο ονόματι Σίντγουελ, έναν πιτσιρικά που μόλις είχε τελειώσει την τριετή θητεία του στη Στρατιωτική Αστυνομία στο Κανάλι. Κρεμόταν από κάθε κουβέντα μου σαν κουταβάκι και του άρεσε τόσο η δουλειά στην πολιτική αστυνομία, που έμενε στο τμήμα και μετά το τέλος της βάρδιας μας, λέγοντας μαλακίες με τους δεσμοφύλακες, πετώντας πετσέτες στις αφίσες των καταζητούμενων στα αποδυτήρια και σαχλαμαρίζοντας ώπου να του πει κάποιος να πάει σπίτι του.

Δεν είχε καμία αίσθηση ευπρέπειας και μιλούσε για τα πάντα με τους πάντες. Ήμουν ένα από τα αγαπημένα του θέματα, και μου μετέφερε όλα τα σχετικά κουτσομπολιά του τμήματος.

Αγνόησα τις περισσότερες φήμες: Ο αρχηγός της αστυνομίας Χόραλ θα έφτιαχνε στο Σώμα μια ομάδα μποξ και θα με έριχνε στο Προσαγωγών για να βεβαιωθεί ότι θα εγγραφώ κι εγώ μαζί με τον Μπλάνσαρντ· ο Έλις Λόου του Κακουργιοδικείου

υποτίθεται ότι είχε κερδίσει ένα κάρο λεφτά στοιχηματίζοντας σε μένα πριν από τον πόλεμο και τώρα, με κάποια καθυστέρηση, μου το ξεπλήρωνε· ο Χόραλ είχε άρει την απαγόρευση των ιδιωτικών αναμετρήσεων και κάποιος υψηλά ιστάμενος γαλόνάς ήθελε να είμαι στα καλά μου γιατί θα στοιχημάτιζε πάνω μου. Οι ιστορίες αυτές μου έμοιαζαν παρατραβηγμένες, αν και ήξερα ότι ο λόγος που με είχαν στην πρώτη γραμμή ήταν το μποξ. Αυτό πάντως για το οποίο ήμουν σίγουρος ήταν πως η θέση στο Προσαγωγών παιζόταν τελικά μεταξύ του Τζόνι Φόγκελ κι εμένα.

Ο πατέρας του Φόγκελ είχε γνωριμίες στο Κεντρικό, ενώ εγώ ήμουν απλώς ο 36-0-0, προστατευμένος μέχρι πριν από πέντε χρόνια στην ουδέτερη ζώνη της κατηγορίας μου. Γνωρίζοντας ότι ο μόνος τρόπος που είχα για να αντιμετωπίσω τον νεποτισμό ήταν να φτάσω στο κατάλληλο βάρος, προπονούμουν συνέχεια στον σάκο, παρέλειπα γεύματα και έκανα σκoiνάκι μέχρι να ξαναγίνω ένας καλός μποξέρ στα ημιβαρέα βάρη. Από εκεί και μετά περίμενα.

«Αριστουργηματικό... Ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα που άλλοι συγγραφείς θα σκότωναν για να το έχουν γράψει.

Δεν πρέπει να το χάσετε. Θα σας συγκλονίσει.»

Harlan Ellison, συγγραφέας και σεναριογράφος

Στις 15 Ιανουαρίου 1947, σ' ένα άδειο οικόπεδο του Λος Άντζελες βρίσκεται το σεξουαλικά κακοποιημένο σώμα μιας όμορφης νεαρής γυναίκας. Η κοπέλα γίνεται γνωστή από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων ως «Μαύρη Ντάλια» και η αναζήτηση του δολοφόνου της εξελίσσεται στο μεγαλύτερο ανθρωποκυνηγητό στην ιστορία της Καλιφόρνιας.

Στην έρευνα εμπλέκονται ο Μπάκι Μπλάιχερτ και ο Λι Μπλανσάρ, αστυνομικοί του Τμήματος Προσαγωγών, φίλοι αλλά και αντίζηλοι, ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα. Πολύ σύντομα, και οι δύο θα καταληφθούν από εμμονή για την Ντάλια ωθούμενοι από τη σκοτεινή ανάγκη να μάθουν τα πάντα για το παρελθόν της, να συλλάβουν τον δολοφόνο της, και να την κατακτήσουν ακόμα και μετά τον θάνατό της.

Η αναζήτησή τους θα τους οδηγήσει σ' ένα διαβολικό ταξίδι στο υπογάστριο του μεταπολεμικού Χόλιγουντ, στο επίκεντρο της περιθωριακής ζωής του νεκρού κοριτσιού –σ' ένα ταξίδι πέρα απ' τα όριά τους, σε μια περιοχή όπου κυριαρχεί η απόλυτη τρέλα.

«Το καλύτερο βιβλίο του Ελρόι μέχρι σήμερα...

Ο Ελρόι ήρθε για να μείνει. Τα δισέγγονά μας θα διαβάζουν αυτό το βιβλίο.»

Richard Laymon, συγγραφέας

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-683-1

9 789604 616831